

30/03/2026

Χειροτονία Διακόνου στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Στον Πανίερο Ναό της Αναστάσεως τελέστηκε την Κυριακή, 29 Μαρτίου 2026, Νυχτερινή Θεία Λειτουργία κατά την οποία ο Πατριαρχικός Επίτροπος, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ησύχιος τέλεσε την [εις Διάκονον χειροτονία](#) του Κορνηλίου Ρουσοχατζάκη, ο οποίος [πριν από λίγες ημέρες εκάρη μοναχός και εντάχθηκε στην Αγιοταφίτικη Αδελφότητα](#), με απόφαση της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του [Πατριαρχείου Ιεροσολύμων](#) και με τις ευχές του Μακαριωτάτου Πατριάρχη κ.κ. Θεοφίλου.

Πριν από τη χειροτονία προηγήθηκε η ομιλία του Μητροπολίτη Καπιτωλιάδος κ. Ησυχίου ο οποίος απευθυνόμενος στον νέο Διάκονο, υπογράμμισε την ευθύνη της διακονίας και την ανάγκη ταπείνωσης, πίστης και αφοσίωσης στον Χριστό και την Εκκλησία.

Αναλυτικά η ομιλία του Μητροπολίτη Καπιτωλιάδος κ. Ησυχίου:

“Άγαπητέ μοι υποδιάκονε π. Κορνήλιε,

Μεγάλη και εύσημος ὄντως ἡ σήμερον ἡμέρα διὰ σέ, κατὰ σεπτὴν ἀπόφασιν τοῦ φιλοστόργου ἡμῶν Πατρὸς και Πατριάρχου, κ.κ. Θεοφίλου Γ΄, και Συνοδικῆ διαγνώμη, καταξιούμενος νῦν τῆς ὑψίστης τιμῆς τῆς εἰς Διάκονον χειροτονίας.

Μὲ περισσεΐαν ἀγάπης πρὸς τὸν Κύριον καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ὀλοθύμου ἀφοσιώσεως εἰς τὴν Ἁγιωτάτην Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐγκατέλιπες γονεῖς, συγγενεῖς καὶ φίλους, καὶ ἦλθες εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, προκειμένου νὰ ὑπηρετήσης μὲ πάσας σου τὰς δυνάμεις καὶ νὰ ἀφιερῶσης ὀλόκληρον σεαυτὸν εἰς τὰ Πανάγια Σκηνώματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τὰ ὁποῖα, ὡς συνδεόμενα μὲ τὴν ἐπὶ γῆς παρουσίαν τοῦ Λυτρωτοῦ, ἀναβλύζουν ἅμα τὴν χάριν καὶ θεϊὰν δωρεὰν παρέχουσι ποταμοὺς εὐλογίας εἰς τοὺς προσερχομένους ἐν πίστει πρὸς προσκύνησιν.

Ἐντὸς βραχέος χρονικοῦ διαστήματος τῆς παρουσίας σου ὡς Καθηγητοῦ εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Σχολὴν τῆς Σιών τοῦ παλαιφάτου ἡμῶν Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, μὲ περισσὴν αὐταπάρνησιν καὶ ζῆλον ἠράσθης τὸν καλὸν ἀγῶνα («τὸν καλὸν ἀγῶνα ἠγώνισμαι», Β΄ Τιμ. 4,7) καὶ ἠγαπήθης ὑπὸ καθηγητῶν καὶ μαθητῶν. Ἐπέδειξας ὑπακοὴν ἀρίστην, προθυμίαν ὑποδειγματικὴν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός σου, σεβασμὸν πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, ἀγάπην πρὸς τοὺς μικροτέρους, «ἐν καθαρότητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι», (Β΄ Κορ. 6,6).

Διὰ τοῦτο, καὶ ὡς ὄντως μικροῦ διαστήματος πληρώσαντος χρόνους μακροῦς, ἀξιοῖσαι σήμερον, τῇ χάριτι τοῦ Παναγίου Τάφου, τῆς εἰσδοχῆς σου εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης, αὐτὸν τοῦ Διακόνου, ἵνα γένη «διάκονος Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α΄ Τιμ. 4,6), οὐχὶ ἀνθρώποις ἀρέσκων, ἀλλὰ Θεῷ ζῶντι.

Γινώσκω καλῶς τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα συναισθήματα, τὰ ὁποῖα διακατέχουν τὴν εὐγενῆ ψυχὴν σου· τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγαλλίασιν διαδέχονται ὁ φόβος καὶ τὸ δέος, καθότι ἀσφαλῶς συναισθάνη τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης, ἣν ἀναλαμβάνεις. Ἀλλὰ «ἡ δύναμις σου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β΄ Κορ. 12,9), καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐλπίδι ἀναπαύου.

Μὴ δειλιᾶς ὅμως, ἀλλὰ θάρσει τῷ εὐεργέτῃ Χριστῷ, ὄν ἀπὸ τῆς σήμερον λειτουργικῶς θὰ διακονῆς· «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φιλ. 4,13). Μὲ ταπεινὸν φρόνημα ἀντίκρυσσον τὸν ἐπὶ Σταυροῦ τὰς χεῖρας τείναντα ἐξ ἀρρήτου φιλανθρωπίας πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Οὗτός ἐστιν ἡ παρηγορία καὶ ἡ δύναμις ἡμῶν· εἰς Αὐτὸν μόνον ἐλπίζομεν· διὰ τοῦτο καὶ προσπάθησον δι' ὅλης σου τῆς βιοτῆς νὰ ἀκολουθῆς τῷ παραδείγματί Του, ὡς ἀσφαλεῖ τύπῳ καὶ ὑπογραμμῷ τῆς σωτηρίας.

Αἱ ἀσθενεῖς σου δυνάμεις σὲ ἐπηρεάζουν, ὥστε νὰ θεωρεῖς δυσβάστακτον τὸ τόλμημα· ἔχε ὁμως πρὸ ὀφθαλμῶν σου καὶ ἄκουε τὰ ἀλάνθαστα λόγια τοῦ Κυρίου, φιλανθρωπῶς λέγοντος· «ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστι» (Ματθ. 11,30). Καὶ ἔτι, «πιστὸς ὁ καλῶν σε, ὃς καὶ ποιήσει», (Α΄ Θεσσ. 5,24).

Μνήσθητι δέ ὅτι ἡ διακονία σου τελεῖται ἐντός τοῦ μεγίστου μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν Πατέρων, ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι ἡ σύναξις οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὅπου ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι παρίστανται ὁμοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ ὄρατὰ ἐνώνονται μετὰ τὰ ἀόρατα. Διότι, ὡς διδάσκει ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, «ἡ Ἐκκλησία εἰκὼν ἐστὶ καὶ τύπος τοῦ παντός, τῶν ὄρατῶν καὶ τῶν ἀοράτων». Καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ ὥρᾳ, ἔστω καὶ ἐὰν φαινομενικῶς παριστάμεθα ὀλίγοι, λόγῳ τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως, ἡ Ἐκκλησία δὲν περιορίζεται εἰς τὰ ὄρατά. Νοερῶς καὶ μυστικῶς συμπαρίσταται ἡ μακαριστὴ μήτηρ σου, ὡς καὶ πάντες οἱ ἀγαπῶντές σε, ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ πανταχοῦ, μετέχοντες τῆς χαρᾶς καὶ τῆς χάριτος τῆς παρουσίας στιγμῆς. Οὕτως, ἡ σημερινὴ χειροτονία σου δὲν τελεῖται μόνον ἐνώπιον τῶν παρόντων, ἀλλὰ ἐνώπιον ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς, ὡς μυστήριον ἐνότητος καὶ χάριτος.

Διὰ τοῦτο πρόσελθε ἐν νηφούσῃ διανοίᾳ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ συντετριμμένη καρδίᾳ, ἵνα λάβῃς ὑπὸ τὰς ἀναξίας μου χεῖρας τὴν χάριν τοῦ Πανσθενουργοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοῦ διέποντος καὶ διαφυλάσσοντος τὴν στρατευομένην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, «ἵνα ἀναστρέφῃ ὡς πρέπει ἐν οἴκῳ Θεοῦ», (Α΄ Τιμ. 3,15).

Αἱ εὐχαὶ τοῦ Μακαριωτάτου ἡμῶν Πατρὸς καὶ Πατριάρχου, τῶν μελῶν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ πάντων τῶν Ἁγιοταφίτων ἀδελφῶν σου, σὲ συνοδεύουσι πάντοτε, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην καὶ ἱερὰν στιγμὴν τῆς ζωῆς σου.

Εὐχομαι ὅπως ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σὲ διαφυλάττῃ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, καὶ σε καταστήσῃ «τύπον τῶν πιστῶν» (Α΄ Τιμ. 4,12), εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ οἰκοδομὴν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας”.

Στη συνέχεια ακολούθησε ο λόγος του π. Κορνηλίου, λίγο πριν από τη χειροτονία του, ο οποίος εξέφρασε βαθιά ευγνωμοσύνη προς τον Θεό και όσους τον στήριξαν, κάνοντας αναφορά στο νόημα της διακονίας και δηλώνοντας την απόφασή του να υπηρετήσει με ταπείνωση και αγάπη.

Αναλυτικά ο λόγος του π. Κορνηλίου:

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι» Μκ. 8, 34.

Σεβασμιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβαστοὶ Πατέρες τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ὁ προαναφερθεὶς Καινο -Διαθηκικός στίχος μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ κάλεσμα στὴν αὐταπάρηση καὶ στὴν ἐκούσια ἀνάληψη τοῦ προσωπικοῦ σταυροῦ. Ἡ ἱερωσύνη ὡς ἔκφραση αὐτῆς τῆς κλήσης εἶναι δῶρο τῆς θείας Χάριτος καὶ ταυτόχρονα εὐθύνη ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ σεσαρκωμένη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τὸ κεντρικὸ μυστήριον τῆς χριστιανικῆς ἀποκαλύψεως. Ὁ ἄναρχος Λόγος τοῦ Θεοῦ, «μορφὴν δούλου λαβὼν» (Φιλ. 2, 7), εἰσέρχεται στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία ὄχι ὡς κριτῆς ἀλλὰ ὡς Σωτήρας. Ὅπως ἔχει σημειωθεῖ, ἡ Ἐνσάρκωση δὲν ἀποτελεῖ μόνο ἱστορικὸ γεγονός, ἀλλὰ ἡ ὄντολογικὴ ἀνακαινίση τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ δυνηθεῖ νὰ γίνῃ κατὰ χάριν Θεός. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ θεουργὸς δύναμη ποὺ μεταμορφώνει τὸν ἄνθρωπο ἐκ τῶν ἔσω, τὸν ἀνασύρει ἀπὸ τὴν φθορὰ καὶ τὸν θάνατο καὶ τὸν ὀδηγεῖ στὴν κοινωνία μὲ τὸν Τριαδικὸ Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ διακονία ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀγάπη δὲν εἶναι φιλανθρωπία ἀνθρωπίνης προέλευσης, ἀλλὰ συνέχεια τῆς ἴδιας τῆς κενωτικῆς πράξης τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸν κόσμον. Ὁ Κύριος κάλεσε τοὺς μαθητὲς Του νὰ γίνουν οἱ ἀπόστολοι αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἀγάπης. Νὰ θέτουν τὸν ἑαυτὸ τους στὴ διακονία τοῦ ἄλλου, νὰ φέρουν τὸ φορτίο τοῦ συνανθρώπου τους ὡς δικὸν τους φορτίο καὶ νὰ βλέπουν στὸ πρόσωπο τους τὴν εἰκόνα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Καθὼς τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐξαντλοῦνται στὰ ὅρια τῆς εὐχαριστιακῆς καὶ λειτουργικῆς ζωῆς, ἀλλὰ συνεχίζονται στὴ ζωὴ, στὴ σχέση, στὴν κοινωνία τῶν προσώπων, ἐκεῖ ὅπου ὁ καθένας γίνεται γιὰ τὸν ἄλλον τὸπος Θεοφανείας καὶ «ἐκκλησία» μετὰ τὴν Ἐκκλησία.

Σὲ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν προοπτικὴ ἐντάσσεται καὶ ὁ πρῶτος βαθμὸς τῆς ἱερωσύνης, ὁ βαθμὸς τοῦ διακόνου, ὁ ὁποῖος συνιστᾷ τὴν αὐθεντικὴ μετοχὴ στὸ μυστήριον τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας. Ὅπως ἀναδεικνύεται καὶ στὴ θεολογικὴ σκέψη τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ διακονία φανερῶνει τὸν ἴδιο τὸν τρόπο ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας ὡς σώματος ἀγάπης καὶ προσφορᾶς. Ὁ διάκονος καλεῖται νὰ καταστεῖ ζωντανὴ εἰκόνα αὐτῆς τῆς κενωτικῆς ἀγάπης, ὑπηρετώντας «οὐχ ἵνα διακονηθῇ, ἀλλ' ἵνα διακονήσῃ», κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ θέσις τοῦ πλησίον τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου ἀποτελεῖ εὐθύνη πού ἀπαιτεῖ πνευματικὴ ἐγρήγορση καὶ βαθειὰ ἐπίγνωσις τῆς ἀποστολῆς. «Οὐκ ἔστιν ἀπλῶς ἀνθρώπων διοίκησις, ἀλλὰ ψυχῶν ἐπιμέλεια», τονίζει ὁ ἱερὸς Πατέρας, ὑπογραμμίζοντας ὅτι ἀκόμη καὶ στὸν πρῶτο βαθμὸ τῆς ἱερωσύνης, ὁ λειτουργὸς μετέχει στὴν εὐθύνη τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Ὁ διάκονος, συνεπῶς, καλεῖται νὰ γίνῃ φορέας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀγάπης καὶ ἐκτὸς τοῦ ναοῦ, ἰδίως μέσα ἀπὸ τὴν φιλανθρωπία, τὴν στηρίξιον τῶν ἀδυνάτων καὶ τὴν μαρτυρίαν ἐνὸς βίου ταπείνωσις καὶ αὐταπάρνησις.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ διακονία ἀναδεικνύεται ἢ ἐρμηνεύεται ὡς ἡ σταυρικὴ πορεία, σὲ διαρκῆ ἀπέκδυση τοῦ ἐγὼ καὶ σὲ προσφορὰ πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ χειροτονούμενος διάκονος εἰσέρχεται σὲ μία ζωὴ εὐθύνης καὶ θυσίας, ὅπου κάθε πράξις καὶ κάθε λόγος ἀποκτοῦν ἐκκλησιολογικὸ καὶ σωτηριολογικὸ βάθος: «Οἱ τὰς ψυχὰς πεπιστευμένοι μείζονα λόγον ἀποδώσουσιν» καὶ αὕτη ἡ συνείδησις καθιστᾷ τὴν διακονίαν μίαν διαρκῆ κλήσιν πρὸς ἀγιασμόν, διακονίαν καὶ ἀγάπην, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Μὲ φόβον Θεοῦ, βαθειὰ συγκινήσιν καὶ αἴσθησιν τῆς ἀναξιότητάς μου, στέκομαι σήμερον ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου, στὸν ἱερὸν αὐτὸν τόπον, ὅπου βρίσκεται ὁ Ζωηφόρος καὶ Πανάγιος Τάφος τοῦ Κυρίου μας. Ἐδῶ, στὸ σημεῖον ὅπου ὁ θάνατος καταπατήθηκε ἀπὸ τὸν ζωοδότην Χριστὸν καὶ ἀνέτειλε τὸ φῶς τῆς Ἀνάστασις ἀπὸ τὸν κενὸν Τάφον, ἡ Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, μὲ ἀξιῶναι νὰ λάβω τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης. Ἡ μεγάλη αὕτη τιμὴ μὲ γεμίζει εὐγνωμοσύνην ἀλλὰ καὶ ἱερὸν δέος, καὶ ἐντὸς τῆς καρδιάς μου ἀντηχεῖ ὁ λόγος τοῦ Ψαλμωδοῦ:

«Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκέ μοι»;

Εὐγνωμονῶ τὸν ἅγιον Τριαδικὸν Θεὸν γιὰ τὴν μακροθυμίαν Του, γιὰ τὴν ἄμετρον εὐσπλαγχνίαν Του, γιὰ τὴν φιλανθρωπίαν Του, γιὰ ὅλες τὰς δωρεὰς καὶ εὐεργεσίας Του στὴν ζωὴν μου.

Τὸν εὐχαριστῶ διότι, παρὰ τὴν ἀναξιότητά μου καὶ τὰ ὅποια σχέδια εἶχα κατὰ νοῦν, μὲ ἔφερε μὲ τρόπο θαυμαστὸν στὴν Ἁγία Γῆν, μοῦ χάρισε τὴν εὐλογία νὰ διακονῶ στὴν Σχολὴν τῆς Ἁγίας Σιών. Ὅπως ἄλλωστε μᾶς διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ὃς γινώσεται τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ» καὶ ἀκριβῶς σὲ αὕτη τὴν ἀγνωσίαν κρύβεται ἡ μεγαλύτερη εὐλογία νὰ ἐμπιστεύεσαι τὴν πορείαν σου στὴν θεῖαν Πρόνοιαν.

Ἵμνω τὴν ἀγαθότητά Του, καθὼς ἔφερε στὸ δρόμο μου, μὲ τρόπο ἀνεπανάληπτο, σὲ μία στιγμή ἀνθρωπίνης ἀπογοήτευσης, τὸν Ὀσιολογιώτατο π. Βασίλειο, Σχολάρχῃ καὶ πλέον ἀδελφὸ, καὶ μέσω ἐκείνου μοῦ χάρισε τὰ εὐλογημένα παιδιὰ, τοὺς μαθητές, ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιποὺς καθηγητὲς τῆς Σχολῆς.

Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ καὶ Σωτήρα ἡμῶν ποὺ μὲ ἀξιώνει νὰ λάβω τὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης στὸ κέντρο τῆς γῆς, στὸν Πανάγιό Σου Τάφο.

Τὸν εὐχαριστῶ γιὰ τοὺς ὑπέροχους γονεῖς ποὺ μοῦ χάρισε. Τὴν μακαριστὴ μητέρα μου, Ζαχαρένια, καὶ τὸν ἀγαπημένο μου πατέρα, Ἰωάννη, οἱ ὁποῖοι μὲ γαλούχησαν ἀπὸ μικρὸ παιδί μὲ τὰ νάματα τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως καὶ μὲ τὴν ἀγάπη πρὸς Ἐκεῖνον, πρὸς τὴν Ἐκκλησία Του καὶ πρὸς τὸ συνάνθρωπο.

Τὸν εὐγνωμονῶ, ἐκ βάθους καρδίας, γιὰ τὸν πολυαγαπημένο μου ἀδελφὸ, ποὺ μοῦ χάρισε ὡς ἓνα ἀνεκτίμητο δῶρο στὴ ζωὴ μου, τὸ Μανωλάκη μου.

Εὐχαριστῶ τὸν Ἅγιο Θεὸ γιὰ ὅλους τοὺς συγγενεῖς, τὴν ἀνάδοχό μου, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ποὺ μοῦ ἔχει χαρίσει, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν στήριγμά μου στὰ εὐκόλα καὶ στὰ δύσκολα. Αἰσθάνομαι ὅτι νοερὰ βρίσκονται ὅλοι ἐδῶ τούτῃ τὴν ὥρα.

Τὸν εὐγνωμονῶ βαθιὰ γιὰ τὴν ἐνορία, ποὺ μὲ ἀξίωσε ἀπὸ μικρὸ παιδί νὰ διακονῶ, τὴν Ἐνορία Μοχοῦ καὶ τὸν Προϊστάμενο αὐτῆς, τὸν π. Ἐμμανουήλ, γιὰ τὸν πρῶτο μου πνευματικὸ πατέρα, τὸν μακαριστὸ Γέροντα Ἀρσένιο, τὸν Γέροντα Εὐφραῖμο Βατοπαιδινό καὶ τὸν Γέροντα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γουβερνέτου στὰ Χανιά, Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Εὐμενείας κ. Εἰρηναῖο, ἀλλὰ καὶ τὸν μετέπειτα ἕως σήμερον πνευματικὸ μου πατέρα, π. Νικόλαο, ποὺ συνώδευσαν τὴν πορεία μου καὶ καλλιέργησαν μὲ προσοχὴ καὶ καρτερία αὐτὸν τὸν πόθο γιὰ τὴν ἱερωσύνη.

Νιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκφράσω τὴν εἰλικρινῆ μου εὐγνωμοσύνη γιὰ ὅλους τοὺς δασκάλους καὶ καθηγητὲς κάθε βαθμίδας. Ἰδιαίτερα στοὺς πανεπιστημιακοὺς καθηγητὲς τῶν Σχολῶν Μαθηματικῶν καὶ Ἰατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Κρήτης καὶ ἰδιαίτέρως στὶς κ. Τσιλιγιάννη καὶ κ. Τόλια, οἱ ὁποῖες μὲ τὶς παροτρύνσεις τους ἀναθέρμαναν ἐντὸς μου τὸν πόθο γιὰ τὴ διττὴ διακονία τοῦ ἀνθρώπου, σωματικὰ καὶ πνευματικὰ, καθὼς καὶ στοὺς καθηγητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, καὶ ἰδιαίτέρως στοὺς Καθηγητὲς π. Ἀθανάσιο Γκίκα, κ. Πασχαλίδη καὶ κ. Τσίγκο, τῶν ὁποίων ἡ στηρίξη καὶ ἡ καθοδήγησις ὑπῆρξαν φωτεινοὶ ὁδηγοὶ στὴν ἀκαδημαϊκὴ μοῦ πορεία.

Ὅμως θὰ ἦταν ἄδικο καὶ ἀνακριβὲς νὰ ἀποδώσω τὰ εὔσημα ἀποκλειστικὰ στὴν ἀνθρώπινη προσπάθεια. Ὅ,τι κατόρθωσα, τὸ κατόρθωσα μὲ τὴ Χάρη καὶ τὴ δύναμη τοῦ Κυρίου μας, καθὼς στεκόταν δίπλα μου, στήριγμα καὶ ἄρωγός σὲ κάθε στιγμή δοκιμασίας. Αὐτὸς μοῦ χάρισε ὑπομονὴ στὶς θλίψεις, ἐνίσχυσε τὸ νοῦ μου στὶς ἀδυναμίες καὶ φώτισε τὴ διάνοιά μου, ὥστε νὰ ἀνταποκριθῶ στὶς ἀπαιτήσεις τῶν

σπουδῶν μου.

Σήμερα λοιπόν, ἐνώπιόν Σας Σεβασμιώτατε, ἐναποθέτω στὸν Πανάγιο Τάφο Του, ποὺ ἔλαμψε μὲ τὸ φῶς τῆς Ἀνάστασης, ὡς ἀντίδωρο ὅ,τι Αὐτὸς μοῦ χάρισε. Τὰ χαρίσματα, τὶς γνώσεις, τὴν δύναμη. Τὰ ἐπιστρέφω στὰ χέρια Του, παρακαλώντας Τον νὰ εὐδοκήσει, ὥστε μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ταπεινὰ δῶρα νὰ ὑπηρετήσω πιστὰ καὶ μὲ ταπεινοφροσύνη τὴν Ἁγία Ἐκκλησία Του, εἰς δόξαν τοῦ ὀνόματός Του.

Εὐχαριστῶ τὸν Θεό, διότι μέσα ἀπὸ τὶς δοκιμασίες, πολλές φορές στὰ ὅρια τῶν δυνάμεών μου, μὲ ἔμαθε βιωματικά πως μόνον Ἐκεῖνος εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἀναπαύση καὶ ἀναψυχή μας καὶ πως πραγματικά ὁ ζυγὸς Του εἶναι χρηστὸς καὶ τὸ φορτίο Του ἕλαφρύ. Καθὼς καὶ ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς σημειώνει ὅτι ἡ θλίψη δὲν εἶναι τὸ ἐμπόδιο στὴν πνευματικὴ πορεία ἀλλὰ τὸ κατεξοχὴν μέσον τῆς θέωσης. Μέσα ἀπὸ τὴ θλίψη ὁ ἄνθρωπος γυμνάζεται στὴν ἀγάπη καὶ ἀνακαλύπτει τὰ βάθη τῆς θείας Προνοίας.

Εὐγνωμονῶ τὸν Ἅγιο Τριαδικὸ Θεό, καθὼς μοῦ χάρισε ἕναν πραγματικὸ Πατέρα, τὸν Μακαριώτατο Πατριάρχη μας, ὁ Ὅποιος μὲ εἰλικρινῆ ἀγάπη μὲ περιέβαλε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἐνῶ παράλληλα εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ περὶ Αὐτόν τίμια καὶ σεβαστὰ μέλη τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, τὰ ὁποῖα ὁμοφώνως ἀπεδέχθησαν τὴν εἰσήγηση τοῦ Μακαριωτάτου, μὲ ἀξιῶνουν νὰ λάβω τὸν βαθμὸ τοῦ διακόνου στὸν Πανίερο τοῦτο τόπο.

Εὐχαριστῶ ἐσᾶς προσωπικά, Ἁγίε Δέσποτα, ὅπου ἀπὸ τὸ τίμιο χέρι σας θὰ λάβω τὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης, καθὼς καὶ γιὰ ὅλους τοὺς συμπροσευχομένους Ἀρχιερεῖς, Ἱερομονάχους, Ἱεροδιακόνους, Μοναχοὺς καὶ ὅλους τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς, οἱ ὁποῖοι παρίστανται σήμερα στὴ χαρὰ τῆς εἰς διάκονον χειροτονίας μου.

Νιώθω ἰδιαίτερα εὐλογημένος, καθὼς αὐτὴ ἡ τιμὴ ἀποτελεῖ γιὰ ἐμένα μεγάλη πνευματικὴ δωρεά, ἀλλὰ συνάμα καὶ βαθεῖα εὐθύνη, ὥστε νὰ σταθῶ ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τῆς τιμητικῆς μοῦ ἔνταξης στὸ Τάγμα τῶν Σπουδαίων, στὴν Ἁγιοταφικὴ Ἀδελφότητα.

Ὅταν ὁ Κύριος κάλεσε τοὺς πρώτους μαθητὲς Του, τοὺς εἶπε: «Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων». Ἡ πρόσκληση αὐτὴ συνεχίζεται μέσα στοὺς αἰῶνες καὶ φθάνει μέχρι καὶ τὴ δική μου ἐλαχιστότητα.

Καὶ σήμερα, ἐνώπιόν Σας, Ἄγιε Δέσποτα, καὶ ἐνώπιον τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ, ἐδῶ ὅπου ἐνσαρκώθηκε τὸ μέγα μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, παρακαλῶ τὸν Κύριον, Ἐκεῖνον, ποῦ συνέχει τὰ πάντα ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμοιοῖα καλώντας τοὺς πάντας στὸν ἀμπελῶνα Του, στὸν κῆπον τῆς Γεθσημανῆς, στὴν Ἁγία Του Τράπεζα, ὥστε νὰ γίνουμε ὁμοτράπεζοι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς Ἀναστάσεως, «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν» (Ἰω. 17, 21) ὅπως με ἀξιώσει νὰ διακονήσω τὴν Ἐκκλησία Του με ταπεινώση, ἀγάπη καὶ ὑπακοή.

Μὲ αὐτὴ τὴν ἐλπίδα καὶ αὐτὴ τὴν προσδοκία, ἀναλαμβάνω τὸν σταυρὸ τῆς διακονίας, πεποιθῶς ὅτι Ἐκεῖνος ποῦ με κάλεσε θὰ με δυναμώνει σὲ κάθε βῆμα.

Πέρασα θάλασσες καὶ βουνὰ γιὰ νὰ Σὲ διακονήσω!

Ἔβγαλα τὶς παρωπίδες μου γιὰ νὰ σ' ὑπηρετήσω!

Βοήθα με, Χριστὲ μου, με Σένα γιὰ νὰ ζήσω!

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν,

Ἀμήν”.

Ἡ χειροτονία τελέστηκε σύμφωνα με τὸ τυπικὸ τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας, με τὴν ἐπίκληση τῆς Θείας Χάριτος καὶ τὴν ψαλμωδία τροπαρίων. Οἱ παριστάμενοι πιστοὶ αναφώνησαν τὸ «Ἄξιος».

Μετά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας, ο νεοχειροτονηθείς παρέθεσε κέρασμα στο γραφείο του Γέροντος Σκευοφύλακος, Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Ιεραπόλεως κ. Ισιδώρου.

Την επόμενη ημέρα επισκέφθηκε το Πατριαρχείο, όπου υπέβαλε τα σέβη του στον Μακαριώτατο Πατριάρχη κ.κ. Θεόφιλο.

